

G. Fábri Zsuzsa

Karakter és kortörténet

Azok a gondolatok, melyek munkám kapcsán valaha is foglalkoztattak meglehetősen összetettek, ami - úgy gondolom - cseppet sem egyedi.

A kezdetre visszatekintve, mint minden, ami életünkben a múltban történt, meghatározó ugyan, de a későbbiekben átértékelődhetnek, misztifikálódhatnak, vagy kissé megértőbbek leszünk a múlttal szemben. Megtapasztalhatjuk, hogy a legtudatosabb felkészülés, a lélek és akaratőrő, ami elengedhetetlen feltétel, de nem elegendő. El kell fogadnunk, hogy az út, ami a célhoz vezet, nem göröngyöktől mentes, amire már gimnáziumi tanárunk is Cseörghő Tibor felhívta figyelmünket. Miszerint: „ahhoz, hogy a sima talajon biztosan tudjunk állni, meg kell tanulnunk a göröngyös úton járni.”

Panaszra nincs okom és nem is kérek semmit sem számon a sorstól, mert sose vártam el, hogy bármit is készen kapjak. Az érték számomra az, amit saját erőből hozok létre.

Az ember életútja többé-kevésbé meghatározott körülmények között zajlik, melynek keretei adottak, de az ebbe illeszkedő képet ki-ki maga alkotja meg.

A fotográfia mesterségét a Képző- és Iparművészeti Gimnáziumban tanultam. Ez alatt a négy év alatt a fotográfia különböző szakágaiba kaptunk betekintést, ami igen szélesívű lehetőségeket kínált. Éltem is a lehetőséggel, ám időről időre az emberábrázoláshoz tértem vissza, talán azért is, mivel életem elemét az emberi kapcsolatok jelentik.

Úgy gondolom, hogy élővilágunk legizgalmasabb, legváltozatosabb és egyben legrejtélyesebb teremtménye az ember, kinek tekintetében azonban minden titok feloldódik és ezáltal kerülhetünk hozzá közel, vagy maradunk mindenkorra távol tőle.

Az évek során különböző szakterületeket érintő megbízásokat kaptam, melyeket igyekeztem megbízóim és önmagam meglegedésére teljesíteni. Ez idő közben önmagam megbízója és megbízottjaként készítettem és gyűjtöttem fotóimat, melyeket azután különböző publikálásra is felhasználtak.

Amikor az ember a mesterségét tisztességgel, szeretettel végzi, az a kötelessége. Az is természetes, hogy anyagi világunkban az érték és ellenérték szükségszerűen kifejezésre jut, azonban számomra fotóim fogadtatása jelentette mindenkor a felbecsülhetetlen honoráriumot. Kétségtelen: az utóbbiból volt nagyobb részem.

G. Fábri Zsuzsa fotói: Illés Endre, Illyés Gyula

G. Fábri Zsuzsa fotói: Weöres Sándor, Karinthy Ferenc

Találkozásaimat sohasem a véletlen szülte. Legtöbbször magam kerestem az alkalmat, amit telefonbemutatkozás előzött meg, majd hosszas beszélgetés követett. Ezek a beszélgetések sajnos elszálltak az éterben, ami nagy veszteség és nem csupán az én számomra. Napjaink technikája természetesen lehetővé teszi a beszélgetések rögzítését, ám munkámból mindenkor és minden tekintetben kizártam a kandiságot. Még akkor is, amikor ezek korántsem lettek volna kompromittálóak, de annál több gondolat, vélemény, hitvallás. Amennyiben azonban legalizáltam volna szándékomat, ezzel valószínűleg az önfelédtséget varázsa veszett volna el. Helyzetekbe pedig belekényszeríteni senkit nem szoktam. Az ember jogait igyekszem mindenkor tiszteletben tartani. Ezért sem publikáltam sosem egyetlen fotót sem előzetes beleegyezés nélkül. Igyekszem olyan felvételeket készíteni, amely nem a fonákját, hanem a színét tükrözi az embernek.

Gyakran teszik fel nekem a kérdést: milyen körülmények, élmények, történések között készülnek felvételeim? E kérdésre válaszom a képeken található.

Ami a képeken nem látható, azt szavakkal pótolni nem tudom.

Amit szándékom volt elmondani azt kamerám segítségével elmondtam.

Amikor valaki közel enged magához, akkor annak bizalmát élvezem, ami feltétele munkám eredményének. Ez a bizalom az adott esetben nekem szól, amivel csak élnem szabad, visszaélni sosem. Így azután a képi és olvasó kénytelen beérni annyival, amennyit a szem tükrén keresztül elmondani és látni képes.

Amit viszont nem a szem, hanem a környezetünk tükröz, az legalább annyira beszédes.

Életünk terét, legyen az adott, vagy választott, mindenkor magunk rendezzük be, tesszük azt lakhatóvá magunk számára. Úgy gondolom ez nem csupán képletesen, de valóságosan is érvényes, mivel még akkor is, amikor tevételesen nem magunk alakítjuk ki, de felvállaljuk a velük való létet, akkor is reprezentál minket. Hiszem azt, hogy nem csupán az ember emberre, de a tárgyak, melyek között élünk, kölcsönhatással vannak az emberre. Ugyanaz a bútordarab más környezetbe helyezve különböző hatású lesz. A kor, az anyagi lehetőségek természetesen determinálóak lehetnek, épp úgy mint életünk társa. Ám mindezekben belül számtalan variáció lehetséges, de hogy ezek közül hogy és mit választunk, mi az, amit hagyunk magunkra hatni, az már a mi döntésünk. Tehát az ember és környezete sosem független egymástól.

Ezekből a gondolatokból kiindulva fotográfálok az ember saját környezetében, mivel úgy érzem mindenki ott a leghitelesebb.

Természetesen egyetlen fotóban is tömöríthető a karakter, én azonban szeretném kortörténeti melléklettel bővíteni mondanivalómat.